

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

NÚMERO 47

OLOT, 11 DE MAIG DEL 1935

PREU 15 cèntims.

Baixa política

per R. PLA I CORAL

Els nostres lectors ja estan assabentats dels darrers esdeveniments polítics que han tingut lloc en la vida de la República. La solució de la passada crisi —tenint present els tràmits efectuats abans d'ocórrer aquesta— no creiem que hagin estranyat a ningú. Cop de timó —o, com ha dit molt bé Joan Sacs en una rescent caricatura— cops de barra cap a la dreta. Que tanmateix se'n necessita força per venir-nos amb una solució semblant.

Si no ens afectés com ens afecta, sinó en toquessim tan directament les conseqüències, el descapdellament de la política espanyola ens divertiria de debó. Es comporta amb una manca de serietat tan gran, va tan a la deriva, que a qualsevol país mitjanament educat políticament li faria la impressió d'una gran rifada. Hom diria que els actuals governants, des del primer al darrer, no pretenen altra cosa que ensarronar el públic.

El què no va fer-se en la crisi del mes de març, la crisi dels indults, s'ha fet ara, corregit i augmentat al cap de trenta dies. Tants escarafalls, tants escrúpols per un cantó i per l'altre per anar a raure en el mateix pasteig que es simulava evitar un mes enrera.

Aquesta política d'estira i arronça, però, de cap manera podrà evitar, a la curta o a la llarga, el què inevitablement ha d'esdevenir-se: la dissolució de les actuals Corts amb la nova consulta a l'opinió que ella comporta i, per tant, una esclatant victòria de les forces esquerristes.

Si no fos per la por que aquest triomf esquerrà inspira a les dretes espanyoles, com s'empenyarien aquestes en mantenir unes Corts completament estèrils, en l'haber de les quals no hi figura cap partida que representi una obra vertaderament constructiva? Temps enrera, els representants més destacats de les dretes espanyoles no es cansaven de dir i repetir que no els espantava una nova consulta electoral, tota vegada que d'ella n'eixirien doblement enfortides. Ara, però, aquest optimisme se'ls ha esvaït força. Veuem amb prou claretat i evidència que llur desencert en els divuit mesos que porten d'influència en la República ha girat en contra d'elles una part immensa de l'opinió. I, naturalment, la temen. D'aquí tot aquest forcejar per tal d'el·ludir l'únic camí viable per la República, tota aquesta titànica lluita per tal de fer viure el Parlament a còpia d'injeccions absurdes, que no tenen altra virtut que la de posar en evidència l'immensa gravetat del malalt.

Però, tal com deiem més amunt, amb emplastes o sense, les actuals Corts cauran irremissiblement, estrepitosament, i altra vegada el poble dirà la darrera paraula en el plet dels qui han de governar la República. I aquest mot d'ordre del poble, ja sabem per endavant quin serà: postergar del poder a les dretes i imprimir novament a la República el caire avorrit, justicier i humà dels seus primers temps, de quins derroters en mala hora va aturar-se tant pel que fa referència a la seguretat de la seva pròpia vida com a la dignificació de les classes que vivien a l'emparrat del seu règim.

Retalls de premsa

«Próximo ya a cumplirse el bienio de las derechas, las que tratan remedios para todos los males, panacea para todos los dolores, fórmulas salvadoras para todos los sufrimientos ¿cuál es el fruto de su obra? Ahí está la realidad proclamándolo. ¿No se han restringido aún más las exportaciones? ¿No se han envilecido hasta los límites desastrosos los productos de la tierra? ¿No aumentó terroríficamente el paro obrero? ¿No descendieron los salarios en proporción que a los trabajadores del campo se les paga hoy en muchos lugares la tercera parte de lo que percibían como remuneración de las faenas en el verano de 1932? ¿No se produjo en esto una terrible depresión en el consumo al disminuir en proporciones espantosas el poder de adquisición de los obreros? Si alguien quiere enterarse de los efectos de esta política del bienio actual, «que será el bienio nefando», mientras que el otro algún día se le llamará con justicia «el bienio glorioso», que pregunte a toda la industria textil española si la crisis que le amenaza no es el resultado de que en Andalucía, donde tuvo espléndidos mercados en 1932 y 1933, porque los obreros tenían jornales decorosos, hoy no hay apenas quien consuma».

(Del discurs pronunciat per don August Barcia, a Jaen).

* * *

«Nada añadiremos: Catalunya, es ya sabido, quiere gobernarse, no quiere ser gobernada desde fuera. Si la solución autonómica, que era honra de la República y en la cual hemos puesto nuestro esfuerzo, se desvanece, si el pueblo de Cataluña se desengaña de la República, como se desengañó de la monarquía, la consecuencia es obvia y fatal: un extremismo trabaja en favor de otro. Quien deba entender, entienda

(Del missatge d'A. C. R., al President de la República).